

A gyermek, akit elhagyunk?

A cím szívszorítóan félreérthető. Legalábbis elsőre – első rápillantásra – azt hihetnénk, hogy azok közé sorol minket a kérdés, akik elhagynak (többiek között: „én!; én elhagyok?!”) egy gyereket. És úgy általában,

Tóth Bernadett (5 éves, Kaposvár) rajza

milyen gyereket hagyhatnék el, ha nem az enyémet?! Még a feltételezés is szívszorító, és joggal válthatja ki ellenérzéseinket, félelmeinket holmi igazságtalan gyanúsítgatástól, manipulációtól... Ezért máris emlékeztetek: azzal kezdtem, hogy *a kérdés félreérthető...*

Tudatosan és bevallottan félreérthető kérdéseket vagy akár állításokat miért használunk?

Természetesen azért, hogy a pontos és fontos kérdéseket és állításokat félreérthetetlenül megerősítsük.

Nem jó, hogy a világban elhagyott gyerekeket látunk; nem jó hogy léteznek gyerekeiket elhagyó felnőttek.

De ha nem volnának (legyenek minél kevesebben!) elhagyott gyerekek a világban, akkor is: mindannyian találkozunk egyetlenegy gyerekkel, akit elhagyunk.

A gyermek, akit elhagyunk? – mi vagyunk, saját felnőtté válásunk elhúzódnó, drámaian ellentmondásos folyamatában.

Hiszen senki nem maradhat gyermek, bár senki nem felejtheti gyerekkorát. Gyerekkorunk magunk mögött hagyásának elhúzódnó pillanata a kamaszkor. A maga örök ellentmondásaival, veszélyeivel. Amikor, a jeles francia pszichológus, Françoise Dolto szavaival élve: „A bennünk lévő gyermek – akit éppen elhagyni készülünk – konformizmusa még mindig gúzsba köt.” A kamasz hagyja el azt a gyereket, aki volt(unk), és elkezdődik a felnőtté válás. Gyakran: a felnőtté válás groteszk sűrgetése.

Ha nem ez, és nem így történne, és nem érnénk valóban felnőtté, akkor infantilizmusunk terhével riasztanánk és zavarnánk a világot.

A gyermekkortól való megválás(unk) folyamatoként felfogott kamaszkor olyan tényleges fordulópont az életünkben, amelynek átélése – Te ne tudnád, Kedves Olvasó?! – gyakran olyan szívszorító pillanatokra emlékeztet, mint amilyenre a címben feltett kérdés utal, „félreérthetően...”

Hát ezért térünk vissza – e számunkban is – életünk kamaszkori fordulópontjaira. Gyakran emlegetjük, hogy mindannyian voltunk gyerekek, és majdnem mindannyiunknak lesznek, vannak gyermekei, és örülünk, hogy biztosított a gyerekkor örök és üdítő jelenléte az életünkben.

A hajdani gyermekmivoltával számoló, már saját gyerekeit nevelő felnőtt azonban azt is tudja, hogy a kamaszkor drámai fordulópontjain át vezet az ember útja. Félreérthetetlenül.

(Sz. I.)